



**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,  
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis  
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,  
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens septem Tractatus  
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine septimus, est de Oratione  
... Septimus, & latissimus, de Beneficiis Ecclesiasticis

**Castro Palao, Fernando de  
Lugduni, 1669**

Disputatio II. De Sacrificio.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76561](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76561)



que exemplum antiquæ legis, in qua capilli Nazæorum finito consecrationis tempore in ignem coniciebantur, & similiter ossa, ac cætera, quæ ex Agno Paschali supererant. Ne inquam, hæc pedibus transcutuntur conculcarentur, nève ab immundis animantibus comederentur.

26 Quod si roges, an è contra liceat vala, vestes, & alia huiusmodi profanis vltibus dicata applicare ad sacros vsus? Breuiter respondeo licere, si ab Episcopo, vel habente ad id auctoritatem benedicantur prius, vel consecrentur: hac enim benedictione profanum pellitur, & sacrum fit: sic enim templa idolorum in auias Dei, & Sanctorum Balthæas conuertuntur Syluest. verbo corporalia. quæst. 3. Azor. 1. p. lib. 9. cap. 9. quæst. 8 Bonac. disp. 3. de adorat. quæst. 1. punct. 4. in fin. Suar. tom. 3. de Euchar. disp. 8. 1. sect. 8. vers. Sed quæres.

DISPUTATIO II.

De Sacrificio.

PRÆCIPVVS actus externus religionis est sacrificium; quia eo præcipue diuinam excellentiam honoramus. Breuiter ergo explicanda est eius essentia.

PUNCTVM I.

Quid sit sacrificium, quotuplex, & an sit in præcepto?

- 1 Expenditur definitio sacrificij.
- 2 Iure naturali sacrificium Deo debetur.
- 3 In lege natura, & veteri multiplex erat sacrificium, in lege noua vnicum tantum.
- 4 Aliqui affirmant ethnicum ignorantem legem gratiæ, & offerentem vitulum in recognitionem supremi domini verum sacrificium offerre.
- 5 Dicendum est non esse verum sacrificium.

1. Sacrificium proprie est actio, qua res aliqua sensibilis per sui mutationem à legitimo ministro offertur Deo in recognitionem eius supremi domini, & nostræ subiectionis: ita D. Thom. 2. 2. quæst. 85. art. 2. Valent. disp. 6. quæst. 4. punct. 1. & segg. Azor. 1. p. lib. 10. cap. 17. quæst. 2. Lessius lib. 2. de instr. cap. 38. dub. 2. num. 19. & alij. Primo dicitur actio: quia omne sacrificium est oblatio, qua supremum dominium, & nostram subiectionem testatur, sed non qualibet oblatio est sacrificium, sed illa, quæ in re oblata sensibilis mutationem patitur. Tum quia sacrificium est verbum Græcum idem significans, quod mactare, & perire. Tum quia hac ratione perfectius suprema potestas significatur, & exactius testatur Deum esse Dominum vitæ, & mortis. Tum quia apud ethnicos omnia sacrificia aliquam recipiebant mutationem. Tum & præcipue, quia in lege naturæ, & scripturæ nulla absque mutatione erant sacrificia. Nam si viuientia sacrificabantur, vt animalia, id fiebat per occisionem, in animantia, vt carnes occisorum, thus, sal, & farina munda per combustionem, aliæ vt sanguis, vinum per effusionem. Secundo, debet esse oblatio à legitimo ministro facta, id est, à Sacerdote: non enim quilibet vsurpare potest dignitatem Sacerdotalem: quia non est cuiuslibet commissa potestas sacrificandi. Nam cum sacrificium sit cultus externus, & publicus, quo præcipue Deus colitur, & honoratur, debet à ministro publico fieri, aliàs rationem sacrificij non habebit. Tempore legis nature ministri publici, & Sacerdotes erant omnes primogeniti, vt multis probat Petrus rom. 2. in Genes cap. ult. Glossa, & Lypomannus. Gen. 25. Vende mihi primogenita tua. Item quilibet patrifamilias sicut auctoritatem quasi regiam habebat, habebat & Sacerdotalem: sic Lessius lib. 2. c. 28. dub. 2. num. 12. Tandem speciali instituto Dei plures compulsi sunt ad sacrificandum, & consequenter Sacerdotes fuerunt constituti, vt Abel, Noë, Abraham, Iob, Melchisedech, Isaac, Iacob, & alij. Tertio, debet fieri Deo talis oblatio: quia soli vero Deo hic cultus debetur; testatur inquam, illo Deum esse omnium dominum, à quo omnia producantur, pendunt, & conseruantur, quod alteri quam Deo conuenire non potest, vt bene probat ex August. lib. 8. de ciuit. Dei, cap. 27. & lib. 10. c. 14. & 19. & lib. 10. contra Faustum, cap. 21. & D. Thom. 2. 2. q. 93. art. 2. Azor. 1. p. lib. 9. c. 10. quæst. 15. & lib. 10. c. 17. q. 8. Valent. disp. 6. quæst. 4. punct. 2. Quarto, debet fieri in recognitionem supremi domini, & nostræ ad ipsum subiectionis; quia hic est præcipuus finis, ob quem sacrificia

fiant, & quia sacrificium, quod vocabatur holocaustum, in quo res oblata igne consumebatur, huic finem specialiter testabatur, idco holocaustum in lege veteri erat præcipuum sacrificium. Alia item sacrificia erant instituta pro expiatione peccatorum, pro gratis agendis beneficij accepti, pro aliis de nouo impetrandis, quibus sacrificantes implicite saltem testabantur supremum dominium, siquidem eo ipso indicabant solum Deum remittere peccata posse, & beneficia conferre.

2 Ex his inferitur sacrificium iure naturæ debitum esse Deo sic D. Thom. communiter receptus. 2. 2. q. 85. art. 4. Quia debitum est Deo, vt creatura rationalis, corporalis, visibilis, testetur dependentiam, quam à suo creatore habet, & consequenter eius supremam maiestatem, & dominium. Quo autem sacrificio hoc fieri debeat non est à natura inditum, sed Deus suo speciali instinctu, vel mandato designat. In lege naturæ sacrificia instituit specialis impulsu, & instinctu, in lege veteri, & noua, peculiari mandato.

3 Sacrificium tam in lege naturæ, quam veteri multiplex erat, vt constat Genes. 4. 14. Leuit. 1. & segg. & aliis plurimis in Leuit. At adueniente lege gratiæ, & instituto diuinitus Eucharistiæ sacrificio, omnia illa antiqua cessarunt; quia illius vmbra erant, & figura, vt satis colligitur ex Paulo ad Hebr. 7. & ex Trident. sess. 22. cap. 2. & docent omnes Catholici. Præter hoc diuinum Eucharistiæ sacrificium nullum aliud in lege noua inuenitur, vt satis in supradictis locis expressum est, & passim docent Patres. Continet enim hoc sacrificium virtutem infinitam, tum ad placandum Deum pro propriis peccatis, tum ad impetrandum ab eo beneficia, tum ad gratias referendas pro beneficijs acceptis, tum ad illum summè laudandum: superuacaneum ergo erat alia sacrificia instituire. Neque obstat thus offerri, & adoleri in altari in significationem supremi domini, & excellentiæ, & nostræ ad Deum seruitutis vt affirmemus habere veram rationem sacrificij. Non enim illam habere potest, dum à Deo pro re sacrificanda non instituitur, & à Sacerdote electo, & de signato ad illud munus non offertur. At oblatio thuris in altari non pro sacrificio, sed pro sacrificij ornatu, & ad excitandam fidelium deuotionem est ab Ecclesia instituta, neque Sacerdotes Euangelici sunt constituti Sacerdotes per ordinem ad thuris oblationem, sed solum per respectum ad Missæ sacrificium. Ergo sola oblatio Missæ est sacrificium, non alia.

4 Hinc inferitur decisio illius quæstionis, an offerentes vero Deo vitulum, agnum, fruges terræ, &c. ex intentione Deo sacrificandi, opus bonum præstent, veraque Deo sacrificia offerant: Clarum est Christiano illicitum esse; quia sic offerens ea, testatur alia esse sacrificia præter Missæ sacrificium, & supradicto Missæ sacrificio omnia sacrificia non esse abolita. Item à fortiori constat de Iudæo; quia hoc sacrificio testaretur se adhuc credere veterem legem habere vigorem, sic alijs relictis probat Lessius statim referendus, Quare solum est dubium de ethnico inuincibiliter ignorante legem gratiæ. An inquam hic peccet, verumque sacrificium offerat: Probabile credit Lessius lib. 2. cap. 38. dub. 3. num. 28. non peccate, verumque sacrificium offerre. Mouetur primò auctoritate D. August. epist. 49. quæst. 3. vbi ait, qui Christianas literas veriusque testamenti sciunt, non hoc culpant in sacrilegis ritibus paganorum, quod construant templa, & instituant sacerdotia, & faciant sacrificia, sed quod hæc dæmoniis, & idolis exhibeant. Ergo dum illa exhibent vero Deo, non sunt culpandi. Secundo, quælibet res publica iure naturæ debet sacrificio Deum colere, & honorare, sed postea ignorantia veri sacrificij Eucharistiæ, nullum aliud sacrificium excogitari aptius posset, quam animalium occisio, & frugum terræ peremptio. Ergo res publica poterat iure naturæ ducta hæc sacrificia Deo offerre, & ad illa offerenda Sacerdotes destinare. Ergo cum in aliqua republica hoc factum est, nullum à sacrificantibus committitur peccatum, sed potius opus laudabile fit, & verum sacrificium.

5 Nihilominus dicendum est, tales oblationes, etsi sacrificia nuncupentur, vera sacrificia non esse. Quia omnia sacrificia extinda sunt institutione Eucharistiæ sacrificij. Neque Christus Dominus reliquit potestatem hominibus alia sacrificia instituendi, sicut neque constituendi alios Sacerdotes præter ab ipso institutos. Ergo oblatio ex illis animalibus, & frugibus terræ facta à Sacerdote ethnico veram non habet rationem sacrificij. Tum quia non est de materia legitima. Tum quia non est à legitimo ministro. Verum etsi hoc ita sit, sententia August. verissima est, scilicet illos ethnicos in talibus sacrificijs culpam non committere formalem inquam; quia illos ignorantia vere legis, verique, & vnicj sacrificij excusat. In re tamen culpa est, & grauissima; quia testatur hoc tempore posse Deum pluribus sacrificijs honorari, & sanctissimum Eucharistiæ sacrificium non esse sufficiens.